

тентність при підготовці студентів як майбутніх преподавателей географії, но і створює умови для розвитку особистих структур їх свідомості. Данна модель навчання відрізняється універсальністю, так як її суттю є взаємодія «студент-преподаватель», відповідно, для неї не представляється суттєвим складом контингенту навчальних, статусу навчального закладу, предметна спрямованість і характер навчальних посібників.

Література

1. Зеєр Е.Ф. Становлення особистісно-орієнтованого навчання //Навчання і наука.- 1999.- № 1 (1).
2. Смирнов С.Д. Педагогіка і психологія вищої освіти, її зв'язки з особистістю. – М: Аспект прес, 1995. – 254с.

ЗНАЧИМІСТЬ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В ДЕРЖАВНІЙ ПОЛІТИЦІ

Мороз Ю.М. (Полтава)

Багатогранний життєвий досвід, що передається людством від покоління до покоління, привів до одночасного розуміння й визнання того, що в багатогранному спектрі людських цінностей першочергове, особливо важливе місце займає здоров'я, найдорожчий дарунок, який людина отримала від природи. Міцне здоров'я, велика протидія до впливу несприятливих факторів навколишнього середовища – одна з суттєвих, а в ряді випадків головна умова активного довілля, успішного і продуктивного навчання, професійної діяльності, особистого й сімейного щастя.

Фізичний розвиток, зміцнення здоров'я молоді протягом останніх десятиліть виокремлюється серед вагомих завдань держави. Доказом цього є політика у сфері фізичної культури і спорту, що з початку 90-х років минулого століття формується та реалізується в Україні. Зберігаючи кращі здобутки минулого, вітчизняна система цієї сфери життєдіяльності суспільства постійно модернізується. Але розвиток її, як, власне, і суспільства в цілому, не позбавлений суперечностей і труднощів.

У 1993 році прийнято Закон України "Про фізичну культуру і спорт". У цьому законі підкреслено, що спорт є органічною частиною фізичної культури, особливою сферою виявлення та порівняння досягнень людей у певних видах фізичних вправ, технічної, інтелектуальної та іншої підготовки шляхом загальної діяльності. Соціальна цінність спорту визначається його дієвістю як стимулятора поширення фізичної культури серед різних верств населення. Упродовж 1994 – 1997 років реалізувалася державна програма розвитку фізичної культури і спорту, а з 1999 року виконувалася Цільова комплексна програма "Фізичне виховання – здоров'я нації", розрахована на період до 2005 року.

2004 року в Києві відбувся Перший спортивний конгрес України, де було розглянуто Національну доктрину розвитку фізичної культури і спорту. Цей документ є вагомим свідченням турботи держави про здоров'я своїх громадян, його збереження і зміцнення, орієнтації на кожну людину у досягненні нею достатнього рівня фізичної та функціональної підготовленості. Ним передбачається, зокрема, акцентування уваги органів влади знизу доверху на проблеми організації усіх форм відповідної роботи, зокрема, будівництво за підтримки органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування сучасних спортивних споруд, належне їх обладнання та використання, кадрове забезпечення, інші важливі заходи.

Провідником державної політики в цій сфері, поруч з іншими установами, повинна стати загальноосвітня школа. Закон України "Про загальну середню освіту" в статті 22 "Охорона та зміцнення здоров'я учнів (вихованців)", зокрема, вказує: "Загальноосвітній навчальний заклад забезпечує безпечні й

нешкідливі умови навчання, режим дня, умови для фізичного розвитку і зміцнення здоров'я, формує гігієнічні навички й основи здорового способу життя учнів (вихованців)".

Поставлені в Законі завдання у значній мірі стосуються роботи з молодшими школярами. Саме у віці 6-10 років дитина переживає складний період адаптації до систематичної навчальної діяльності, формуються відповідні вміння і навички, що мають поєднуватися зі зміцненням засад здоров'язберігаючої поведінки. Учні молодшої школи повинні не просто бути фізично здоровими, тобто не втратити природний потенціал. У цей період закладається ставлення людини до здоров'я як неперехідної цінності, створюються особистісні засади розумного поводження зі своїм організмом. Управління цими аспектами фізичного та особистісного становлення дитини повинне стати одним з найважливіших завдань педагогічного працівника молодшої школи. Тим більше, що перша хвиля збільшення кількості дітей, які страждають на хронічні захворювання, відбувається у віці 7-10 років. До розповсюдження хронічних захворювань відносяться хвороби дихальних органів, вуха, горла, носа, розлад обміну речовин, порушення осанки. Все це передбачає актуальність розробки й проведення заходів із валеологізації навчально-виховного процесу з метою покращення здоров'я дітей, профілактики захворювань, як на уроках, так і в позаурочний час.

Формуючи цілі навчально-виховної взаємодії з учнями молодших класів, педагог повинен орієнтуватися на формування в них здатності протидіяти впливу несприятливих факторів навколишнього середовища – однієї з суттєвих, а в низці випадків головної умови активного довголіття, успішного й продуктивного навчання, професійної діяльності, особистого й сімейного щастя. Тільки фізично й психічно здорова людина може найбільш ефективно реалізувати закладені в ній природою потенційні можливості, без яких-небудь обмежень відчувати себе активним та повноцінним членом суспільства. За І.П. Павловим, людина - вищий продукт земної природи, але для того, щоб насолоджуватися скарбами природи, людина повинна бути сильною, розумною і, насамперед, здоровою.

Література

1. Бальсевич В.К. Физическая культура для всех и для каждого. – М.: Фис, 1988.
2. Козленко Н.А., Мацулевич В.Л. Физическое воспитание в подготовительных классах. – Киев: Радянська школа, 1983.
3. Козленко Н.А., Мацулевич В.П. Физическое воспитание учащихся первых классов. – Киев: Радянська школа, 1998.
4. Холодов Ж.К., Кузнецов В.С. Легкая атлетика в школе. – М.: Просвещение, 1993.
5. Шлемин А.М. Физкультурно-оздоровительная работа в школе. – М.: Просвещение, 1998.
6. Бальсевич В.К., Лубышева Л.И. Физическая культура: молодежь и современность / Теория і практика фізичної культури. – 1995. – № 4.

РОЗВИТОК ТВОРЧОГО МИСЛЕННЯ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ПРЕДМЕТІВ ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНОГО ЦИКЛУ В ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ

Накемпій О.М.(Одеса)

В умовах відродження і розбудови системи освіти України, як зазначається в Державній національній програмі "Освіта" ("Україна ХХІ століття"), проблема розвитку творчого мислення та інтелектуальних можливостей майбутнього покоління надзвичайно актуальна. Розвиток науки і культури в нових умовах ставить завдання – формування творчого потенціалу нашого суспільства. Адже лише творча особистість вчителя може сформувати у